

Lời hẹn ước ngủ quên

(truyenngan.com.vn - Tham gia viết bài cho tập truyện “Ai cũng có một chuyện tình để nhớ”)

Chúng tôi có thể không trở thành một cặp, nhưng ít nhất cũng sẽ là những người bạn tốt nhất của nhau. Vậy thì có gì mà đáng buồn?

Tôi không thể tập trung vào những giờ học. Tôi muốn về nhà: xem tivi, dán mắt vào máy tính, hoặc lăn vào giường ngủ. Gì cũng được, miễn sao là được về.

Rồi mong ước của tôi cũng trở thành hiện thực. Lòng tôi phấn khích hơn bao giờ hết, nhất là lúc mà tôi nghe cô nói “Chúng ta sẽ dừng lại bài học ở đây”. Vội vàng, tôi vơ hết đồng sách vở, bút, thước trên mặt bàn cho vào ba lô (mà quên mất thói quen đồ dùng học tập và sách vở phải để ở hai ngăn khác nhau). Tôi kéo khóa. Khoác ba lô lên vai và ra khỏi lớp học.

Nhưng vừa bước được mấy bước, thì tôi nghe thấy tiếng xì xào của mấy cô bạn cùng lớp. Thật đáng ghét! Trời đổ mưa. Cơn mưa mùa hè đến bất chợt. Lướt lự và phút, tôi vẫn bước khỏi lớp, xuống hành lang tầng 1. Thay vì ngồi nói chuyện hay nghịch điện thoại như mấy đứa bạn.

Cứ ngỡ, mưa một lúc là tạnh. Nào ngờ cơn mưa dai dẳng hơn tôi tưởng. Cũng may, đám học sinh cũng đổ xô ra ngoài hành lang đứng nên tôi không phải đứng một mình. Không rõ vì lý do gì, nhưng tôi chắc, có nhiều người cũng giống như tôi: rất muốn về. Mưa có dấu hiệu giảm. Tôi nghĩ, nó sẽ tạnh. Có thể bằng thời gian tôi đi từ đây ra nhà để xe. Hoặc nhiều hơn một chút, là khi tôi ra đến cổng trường chẳng hạn. Thế rồi, tôi bước xuống sân trường với cái mũ lưỡi trai đội trên đầu.

Đi được một quãng, tôi định chạy thì nghe loáng thoáng có tiếng gọi. Ban đầu, tôi không nghĩ có ai đó gọi mình. Nhưng tôi bỗng dừng lại, khi thấy tiếng bước chân gần hơn. Và bóng của một chiếc ô chiếu xuống mặt nước lênh láng.

- Cậu định về giữa trời mưa thế này à? - Tôi ngoảnh mặt và thấy một cô bạn

lạ mặt đang chìa cái ô về phía mình.

- Tớ có mũ mà! - Tôi thản nhiên - À, sao biết tớ định về?

- Không lẽ cậu ra nhà xe đứng? - Cô bạn mỉm cười - Thế thì khác gì đứng ở hành lang kia?

Tôi gãi đầu, lộ rõ bối rối. Còn cô bạn lạ lòng vẫn đứng nhìn tôi cười, chìa cái ô về phía tôi, cố che cho tôi những giọt nước mưa đang rơi.

- Cậu bắt tớ cầm ô che cho cậu mãi sao? - Cô bạn bỗng nói - Cầm lấy và che cho tớ đi, nếu cậu thấy ngại vì có rất nhiều người đang nhìn hai đứa mình!

Tôi đỏ mặt, rồi đưa tay cầm lấy cái ô. Cả hai cùng tiến về phía nhà để xe.

Một ngày cuối tuần. Tôi thức dậy lúc 8 giờ sáng, mở cửa sổ và ngỡ là mình sẽ bị chói mắt bởi những tia nắng. Nhưng không, bầu trời xám xịt như thể sắp mưa. Và điều đó vô tình, làm tôi nhớ đến cô bạn lạ lòng cho đi chung ô cách đây vài hôm.

Hôm ấy, tôi đã chờ cô bạn về. Suốt quãng đường cả hai chẳng nói được gì nhiều. Đã vậy, khi tôi hỏi tên, cô ấy còn nhất quyết không trả lời. Mà hứa hẹn sẽ nói nếu chúng tôi gặp lại. Kì quặc hơn là việc cô bạn không cho tôi chờ về tận nhà. Khi bắt tôi dừng lại ở bến xe buýt để cô ấy tự về. Chẳng còn cách nào khác, tôi đành chấp nhận lời đề nghị.

Những ngày sau, cô bạn lạ lòng dường như biến mất. Bởi mỗi lần ra chơi, tôi đều đi dọc dãy hành lang của các lớp ngó nghiêng, hỏi han nhưng vẫn không thấy. Cuối cùng, tôi thôi làm cái việc ngó ngán ấy. Vì nó mất quá nhiều thời gian, mà chẳng đem lại kết quả gì.

Một hôm, tôi cùng đám bạn đứng đá cầu ở hành lang tầng 3. Thật không may, cái sút quá mạnh của tôi đã làm quả cầu vọt ra ngoài và rơi xuống. Cả đám (có tôi) chạy đến nhìn xuống. Để rồi trong giây phút ấy, tôi bỗng giật mình, khi nhận ra cô bạn lạ lòng đang đi cùng hai người khác dưới sân trường. Một cách khó hiểu, tôi vội vàng chạy xuống. Nhưng khi xuống đến nơi, tôi lại hụt hẫng vô cùng. Vì cô bạn lạ lòng đã biến mất, mà không để lại dấu tích. Trong khi đó cầu thang thì chỉ có một, còn tôi thì chắc chắn là cô ấy không thể đi

nhau đến thế.

Sau lần đó, tôi còn “hụt” vài cơ hội để gặp lại cô bạn là lòng. Mặc dù, không hiểu tại sao tôi lại muốn gặp lại cô ấy đến thế. Nhưng tôi đã chuẩn bị sẵn cho mình một cái cớ, để có thể bắt đầu câu chuyện khi gặp lại. Đó là vì, tôi trả lại cô ấy chiếc ô.

Thứ 4. Giờ ra chơi tiết 2. Lúc đi ngang qua thư viện tôi thấy nó mở cửa (chuyện xưa nay hiếm gặp, vì lịch mở cửa vào các ngày lẻ). Thế nên, tôi rẽ vào.

Tôi lấy cho mình một quyển trên kệ văn học và ra bàn đọc ngồi. Mắt tôi liếc qua những con chữ một cách chăm chú, và quên rằng, trong thư viện ngoài cô phụ trách thì chỉ có một mình tôi. Ngồi đọc được một lúc, thì đột nhiên tôi mất tập trung. Thật không hiểu cái cảm giác lạ lẫm vừa xâm chiếm tôi là gì nữa. Nhưng tôi đứng dậy, đặt quyển sách dang dở vào chỗ cũ. Nhàn chán, tôi định ra khỏi thư viện. Vì cũng không có ý định mượn quyển nào mang về. Đi gần đến cửa, tôi quay về phía bàn cô phụ trách để chào cô thì bỗng giật mình. Một cái khá đáng quen thuộc.

- Này cậu! - Tôi thốt lên như một phản xạ tự nhiên (kiểu gặp người quen).

Cô ấy giật mình, ngoảnh mặt nhìn lại. Và trong khoảnh khắc ấy, mắt của hai chúng tôi chạm nhau, còn trái tim tôi thì bỗng đập mạnh... Là cô bạn là lòng.

- Chào cậu? - cô ấy nhìn tôi ngạc nhiên - Sao cậu cũng ở đây?

- Tớ đi ngang qua, nên rẽ vào. - Tôi khẽ hất cằm về phía cô ấy - Còn cậu?

- Tớ trả sách. À, mà tớ là Linh Đan. - cô bạn nháy mắt - Giữ đúng lời hứa lần trước nhé!

Tim tôi như sững lại vài giây. Có lẽ, vì cái tên của của bạn là lòng gợi cho tôi một điều gì đó tôi chưa thể nhớ nổi. Rồi tôi nhoẻn miệng cười, thay vì tiếp tục tỏ ra ngạc nhiên khi cô bạn đoán trúng ý nghĩ của tôi về lời hứa hẹn lần trước.

Tôi ở lại thư viện thêm vài phút, để chờ Linh Đan chọn sách mới. Và hai chúng tôi ra khỏi đó, khi tiếng trống vào học vang lên. Lúc đi qua lớp cô ấy, tôi còn phát hiện ra một điều mà mình đã sơ xuất. Đó là chỗ ngồi của cô ấy. Tại nó ở phía trong cùng, bàn gần cuối và bị khuất bởi những chỗ ngồi khác. Bảo sao, tôi... Nhưng điều đó giờ chẳng còn quan trọng. Tôi quay đầu, chạy về phía thư viện. Mượn lại những quyển sách Linh Đan vừa trả.

Những quyển sách mượn ở thư viện, như gợi nhớ cho tôi một phần kí ức. Về những ngôi sao xa xôi trên bầu trời rộng lớn. Về giấc mơ lúc bé mang đầy viễn vông là được đặt chân lên mặt trăng... Và tất cả những điều ấy, làm tôi thêm tò mò về sở thích đọc sách thiên văn của Linh Đan. Bởi, nó giống với sở thích của tôi trước kia.

Nhưng chỉ đọc được hai quyển, đến quyển thứ ba thì tôi bỏ dở. Vì thời gian học đã chiếm gần hết quãng thời gian mà tôi có. Hơn nữa, quyển thứ ba cũng khá dày. Còn hạn trả sách thì không thể kéo dài thêm.

Tôi quyết định mang sách đi trả. Lúc kí vào quyển sổ xác nhận, tôi có chút hụt hẫng lạ lẫm. Để khi đưa lại cho cô mấy quyển sách, tôi đã sơ í làm rơi chúng. Tôi xuống nhặt và tình cờ phát hiện ra một tấm ảnh rơi ra từ cuốn sách. Cầm nó lên, tay tôi run run và đứng chết lặng.

Mảng kí ức không thể nhớ nổi lần trước, mà tôi ngờ ngợ về Linh Đan chợt hiện về rõ nét...

Những ngày sau, thay vì đến lớp tìm Linh Đan, tôi lại hay ngồi một mình và nghĩ về cô ấy nhiều hơn. Mặc dù không thể gọi chính xác từng kỉ niệm, nhưng không hiểu sao chúng cứ hiện lên, để lại cho tôi những cảm xúc đan xen. Phải chăng, đó đó là niềm vui của ngày gặp lại sau hơn 7 năm xa cách (từ khi chúng tôi học lớp 4), khi Linh Đan nhận ra tôi trong một cơn mưa trưa đến bất chợt. Và nếu không phải do tôi may mắn, hoặc do duyên số đã an bài, thì có lẽ tôi sẽ chẳng bao giờ nhận ra cô ấy – cô bạn thân nhất thời tuổi thơ. Cũng vì thế mà lòng tôi có chút gì đó buồn. vì thời gian đan mang chúng tôi lớn dần lên, biến Linh Đan – một cô bạn “tròn vo” có mái tóc cụt cõn hôm nào trở thành một cô bạn có vẻ ngoài ưa nhìn, khiến tôi không nhận ra.

Tuy nhiên, điều khiến tôi ngạc nhiên nhất là việc Linh Đan vẫn còn giữ tấm ảnh (kỉ vật duy nhất hai đứa có với nhau). Dẫu không biết nó chụp khi nào?

Trong hoàn cảnh ra sao? Nhưng tôi vẫn nhớ cái cảm giác khi tôi đưa cho cô ấy tấm ảnh. Rồi chiếc xe cô ấy chạy qua tôi, để lại cho tôi một nỗi đau khó diễn tả. Như mất đi một người thân thực sự.

Dù sao, thì mọi chuyện cũng đã qua. Và lúc này, tôi cần phải làm một điều gì đó để Linh Đan biết tôi đã nhận ra cô ấy. chẳng còn cách nào khác, tôi quyết định đến tìm gặp Linh Đan. Đó là một buổi chiều đầy nắng, khi lớp tôi tan trước lớp cô ấy.

- Đợi tớ lâu chưa? – Linh Đan hỏi khi vừa nhìn thấy tôi.

- mới. – Tôi cụt ngủn.

- Đợi tớ cùng về à?

- ừ. Nhưng vẫn thiếu!

- Thế có chuyện gì khác?

Tôi lấy trong túi áo ra tấm ảnh, đưa lại gần trước mắt cô ấy. Đúng như những gì tôi nghĩ, cô ấy rất ngạc nhiên.

- Sao cậu có nó? – Linh Đan đưa tay định lấy lại tấm ảnh. Tuy nhiên, tôi đã kịp rút tay lại.

- Thế sao cậu lại để nó rơi vào tay tớ?

- Đồ ngốc. tớ thích thế.- Linh Đan tỏ vẻ giận dỗi – và nếu không có nó chắc cậu cũng chả nhận ra tớ đâu nhỉ?

- Ai bảo cậu thay đổi quá nhiều. – tôi cũng tỏ vẻ trách móc.

- Không lẽ cứ như cậu, cao và gầy như một con hạc! – Linh Đan mím môi.

Tôi bật cười vì cái hành động trẻ con của Linh Đan. Còn tay thì vẫn giữ chặt tấm ảnh. Bởi nhờ nó, tôi nhận ra, trong những năm tháng qua, cô ấy vẫn còn nhớ đến tôi.

Mùa đông rơi ngoài cửa sổ thật bình thản. những cái cây trụi lá, những đợt

gió mùa đông bắc mới ủa về lạnh thấu xương, rồi cả bầu trời với những đám mây đen xám xịt... tất cả như gợi ra cái gì đó u ám và buồn tẻ. Tuy nhiên, có tình cảm giữa tôi và Linh Đan thì không như vậy. thậm trí, nó còn tốt lên và đẹp để ngoài sức tưởng tượng của tôi.

Chúng tôi cùng nhau đến trường, ngoài giờ học thì lang thang trên đường, hoặc tạt vào một cái quán nào đó cùng ngồi nói chuyện. những câu chuyện với nhiều chủ đề, chẳng khi nào khiến chúng tôi cảm thấy nhàm chán. Ngược lại, chúng tôi còn cảm thấy rất thú vị, chẳng muốn rời ra cho đến lúc về nhà.

Dẫu là vậy, tôi vẫn có cảm giác giữa chúng tôi vẫn tồn tại một khoảng cách vô hình. Nhỏ thôi, nhưng tôi lại không biết rõ lí do là gì. Ví dụ như có hai người, thì mỗi người lại đi một cái xe đạp, dù nhiều lần tôi ngỏ ý muốn đèo Linh Đan, nhưng cô ấy cương quyết từ chối. Hay vài lần, tôi tỏ vẻ quan tâm, cũng không đến mức quá đáng, nhưng cô ấy lại tỏ ra không thích. Tôi thì không muốn hỏi lí do, vì nghĩ đến một lúc nào tôi sẽ biết, có thể là Linh Đan tự nói ra hoặc là tôi tự nhận thấy. cho dù thế nào, tôi cũng sẽ không trách cô ấy những việc nhỏ ấy. bởi tôi biết, tôi thích Linh Đan rất nhiều. thứ tình cảm mà tôi nghĩ trong những năm qua, có lẽ chưa đủ nhiều và mạnh mẽ như bây giờ.

Tôi lòng vòng qua các con phố, rẽ vào các cửa hàng bán đồ lưu niệm, để tìm một thứ gì đó thật đẹp và ý nghĩa tặng Linh Đan. Thực ra, cũng không nhân dịp gì cả, chỉ đơn giản là tôi muốn... tuy nhiên, tôi lại không tìm được thứ gì mình mong. Trở về nhà, tôi vào mang, lên Facebook, và vô tình phát hiện ra một trang bán hàng online có đồ khá thú vị. Đó là một cặp lọ được làm bằng gốm, có hình dạng khá lạ mắt. đặc biệt khi đặt cạnh nhau, họa tiết in trên thân hai chiếc bình ghép thành một hình trái tim. Ngạc nhiên hơn, ở giữa đó có hai chữ T – D, trùng với hai chữ đầu trong tên tôi và linh Đan. Tôi kéo xuống cuối trang, và không quá khó khăn để tìm ra thông tin của người bán. Tôi vội vã gọi điện, và cảm thấy mình thật may mắn, khi nghe chủ hàng nói đó là cặp lọ cuối cùng. Tôi làm theo hướng dẫn và đặt hàng thành công. Không có gì thay đổi, thì tôi sẽ nhận được cặp lọ trong vài ngày nữa, qua đường bưu điện.

Thằng hoặc, cặp lọ nhìn bên ngoài đẹp hơn trong ảnh chụp. tôi đem ra cửa hàng nhờ bọc lại. Thay vì vội vã đem tặng Linh Đan, tôi nhắn tin, để cô ấy cho tôi chút thời gian gấp gờ. Đúng như một cuộc hẹn thực sự, của một cặp đôi.

Quán cà phê Gió nằm bên một bờ hồ dài, với rặng liễu rủ hai bên. Tôi đến sớm hơn hai mươi phút so với giờ hẹn Linh Đan. Hơi run, nhưng tôi tự dặn lòng sẽ phải nói ra những gì cất dấu trong lòng bấy lâu, dù kết quả có thể nào.

Linh Đan đến, mang một diện mạo khác hẳn khi đi học. khoác trên mình một bộ trang phục mang phong cách Androgyny, tôi thấy cô ấy không chỉ mạnh mẽ, mà còn rất nữ tính. Cô bạn ngồi xuống, nở một nụ cười thay cho lời chào. Sau đó, chúng tôi không quá khó khăn để bắt đầu câu chuyện. Cho đến lúc mà tôi cảm thấy thích hợp, hoặc đúng hơn là tôi nhận thấy trên mặt Linh Đan ngoài niềm vui, thì có vẻ như cô ấy đang chờ đợi điều gì đó. Phải chăng, đó là chuyện tôi đang muốn nói. Không để cô ấy đợi lâu, tôi cười tươi rồi nói.

- Còn một chuyện nữa, tớ muốn nói với cậu. Rất quan trọng.

- Chuyện gì vậy, Thành?

Lúc này Linh Đan bỗng nhóm dậy. nhưng không phải muốn thì thầm với tôi một điều gì đó, mà là nhìn về phía đường bên kia (khoảng mà tôi đã che đi). Tôi không quá bận tâm vì ngay sau đó, Linh Đan đã ngồi xuống. tôi lại tiếp tục nói.

- Từ hôm gặp cậu dưới mưa, tớ đã luôn tìm kiếm cậu không lí do. Rồi đến khi biết cậu là bạn thân nhất của tớ 7 năm trước, tớ đã rất vui, ngỡ như một điều kì diệu chỉ có trong cổ tích vậy.

- Ừ. Tớ biết, nhưng tại sao cậu lại nói những chuyện này? – Linh Đan ngạc nhiên.

- Vì tớ...

Tôi chưa nói hết câu, nhưng phải dừng lại nhìn theo Linh Đan. Giờ thì cô ấy đã đứng hẳn dậy., dịch cái ghế sang một bên, cô ấy bước một hai bước nhỏ, rồi quay lại nhìn tôi cười.

- Hay để nói sau đi. Đến lúc tớ phải đi rồi. thực ra thì tớ không muốn, nhưng rất xin lỗi cậu, Thành ạ!

Linh Đan vượt ra khỏi tầm mắt của tôi. Tôi ngoái đầu lại phía sau để xem

chuyện gì đang xảy ra. Câu trả lời mà tôi nhận được thật rõ ràng và khiến tôi hụt hẫng vô cùng. Thì ra, điều mà cô ấy ngóng chờ này giờ, không phải là điều mà tôi định nói. Bởi đó là một cuộc hẹn thực sự, với một câu bạn đang đứng ở lề đường bên kia vẫy tay gọi. rồi họ nắm tay nhau, rất chặt, và cùng bước đi...

Thế đấy, tôi đã từng nghĩ tôi và Linh Đan sẽ là một cặp, khi mà định mệnh đã cho chúng tôi gặp lại. Nhưng mọi thứ diễn ra lại như trên đùa tôi, khiến tôi không thể tin. Tôi đã có một cuộc hẹn không như mơ, những điều cần nói cũng chẳng thể nói ra được nữa. tôi đạp xe, mà chẳng biết mình đang đi đâu. Chỉ đến khi hết lối, tôi mới biết mình đang dừng lại ở đâu. Thật kì quặc. đó là cánh đồng cỏ năm xưa. Nó vẫn thế, nhưng những kỉ niệm vừa ủa về, lại gợi cho tôi cảm giác đau đớn.

Rồi tôi dắt xe đến gần gốc cây xà cừ (cái cây duy nhất mọc giữa cánh đồng). tôi nhớ đám cỏ dại, nơi trôn hai cái chai thủy tinh, cất giữ bí mật bảy năm trước của tôi và Linh Đan. Cầm chúng lên tay, tôi sẽ chẳng mở chúng ra. Vì tôi vẫn nhớ tờ giấy trong hai cái chai viết gì. Nhưng có lẽ, giờ đây, nó đã thuộc về quá khứ xa xôi, mà không thể tiếp diễn hay bắt đầu lại ở hiện tại. Là do lời hẹn ước ấy đã ngủ quên quá lâu, chẳng thể đánh thức. hay là do, người trong cuộc đã lãng quên và thay đổi, trong khi mọi thứ xung quanh, có thể vẫn như ngày nào.

...

Không biết có phải tôi đang tự an ủi mình không, nhưng tôi vẫn nghĩ việc gặp lại Linh Đan đã là một điều kì diệu. Chúng tôi có thể không trở thành một cặp, nhưng ít nhất cũng sẽ là những người bạn tốt nhất của nhau. Vậy thì có gì mà đáng buồn?

Nhỉ? ^^